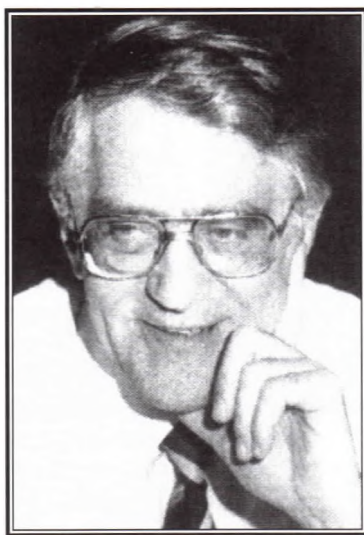

Elhunyt Prof. Dr. Franz Ehring

a westfaliai Haus Hornheidei Gyógyintézet nyugalmazott igazgatója

1921. május 9.–2005. április 7.

Alles, was ich gesehen habe,
lehrt mich dem Schöpfer
in all dem zu vertrauen,
das ich nicht gesehen habe.

(Minden, amit láttam, (arra) tanít,
a Teremtőnek mindabban megbízni,
amit nem láttam.)

Kevés olyan külföldi bőrgyógyász professzor ismeretes, aki annyi igyekezettel, szeretettel, segítőkészséggel karolta volna fel azt a tucatnál is több fiatal magyar dermatológust, akiket több mint egy éven át fogadott ösztöndíjas-ként klinikáján, hogy elősegítse szakmai fejlődésüket, nyelvi előmeneteleiket.

Franz Ehring 1921-ben, politikailag és szellemileg nyugtalan évben született. Ezt írta róla 70. születésnapja alkalmából sebész munkatársa, H. Tilkorn. Ebben az évben fedezte föl Torontóban Banting és az orvostanhallgató Best a kutyák pankreaszában az insulint. Ebben az évben kapta meg Einstein a Nobel díjat a relativitáselméletért. Ugyancsak ebben az évben az angol író, Catherine Amy Dowson-Seott a Pen Club alapjait rakta le, hogy a háborúk ellenére világszerte terjedjen az irodalom.

Ebben az évben, 1921. május 19-én Dillingen/Saarban született Franz Ehring. Földbirtokos édesapja tekintélyes nagyságú „Bauerhof”-ból származott, igen kiterjedt, szintén gazdálkodó rokonokkal. Akkorban Westfaliában terjedelmes Bauerhofok működtek; tulajdonosaik jelentős szerepet vittek a parasztszövetségben. Franz Ehring folyamatosan tartotta rokonai kapcsolatait ezekkel a gazdákkal. Egyik családi találkozójukon több mint 200 gazdaságtulajdonos vett részt.

Gyermekkorát Trierben és Kölnben töltötte. 1939-ben Trierben a humán gimnáziumban érettségizett. Orvosi tanulmányait Münchenben, Münsterben és Göttingenben végezte. 1945-ben a háború végeztével Göttingenben ál-

lamvizsgázott. Bőrgyógyászképzését *Moncorps* és *Kalkoff* professzorok mellett a Münster melletti Haus Hornheidei lupus osztályon kezdte. *Kalkoff* 1949-es távozása után vezető főorvossá lépett elő. Mind a münsteri bőrklinika, mind a Haus Hornheidei Intézet igazgatójának, *Jordán* professzornak nyugdíjazása után 1971-ben a Hornheidei Szakklinika orvosigazgatójává nevezték ki. A szakklinika gyógyítási profilját alapítása óta addig az ideig Westfalia bőr tbc-s betegeknek gyógyítása adta.

Ezen a klinikán próbálták ki először (1947) a Domagktól előállított Contebent (TBI-698). Ezzel sikerült *Ehringnek* a világon elsőként lupusos beteget kemoterápiás gyógyszerrel meggyógyítani. Évek múltával a lupusbetegek és a tbc-s nyirokcsomóval fertőzöttek száma fokozatosan csökkent. Ennek okai között az új kemoterápia, a tbc-s tehének szanálása, végül a jobb élelmezési viszonyok említhetők.

A tumoros betegek egyre szaporodó jelentkezése arra kényszerítette *Franz Ehringet*, hogy intézetét Westfalia tumoros betegeknek vizsgálatára és kezelésére állítsa át. Az átállítás tetemes költséggel járt, de a megye egészségügyi vezetői megteremtették számára a szükséges anyagiakat. Intézetét a legmodernebb eszközökkel szerelte föl és több szakember alkalmazásával az intézetet multidiszciplináris gyógyhellyé változtatta. Már 1960-ban fölvette a szükséges szakorvosokat, három kitűnő pszichológust, és megerősítette az intézet igen jól működő plasztikai sebészeti részlegét. 1960-ban nemzetközi hírű biológust alkalmazott, *dr. Schumann*t, akinek Európa-szerte ismertté váltak

új sejtkinetikai vizsgáló módszerei. Aneszteziológust és belgyógyász onkológust is alkalmazott, nem felejtkezett el psycho-szociális rehabilitációt végző szakemberről sem.

Maga gyűjtötte úgyszólván külföldön a sugárterápia legkorszerűbb módszereit. Ezt tanulmányozta a Mischer Klinikán Zürichben, a párizsi Szent Lajos Kórházban és a Stockholmi Radium Intézetben. *Schumannal* együtt főként a nyirokcsomó-megbetegedések kezeléséhez sikerrel alkalmazták a saját maguk összeállította Cobalt 60 készüléket.

Egyedül az ő intézetében működött epithesis laboratórium, ahol a lupus utáni arcsérüléseket, balesetek következtében beálló defektusokat megfelelő protézisekkel földték. Külön intézetet alapított, rehabilitációs részleget pszichológus vezetésével, gyógytornással, szociális munkással és gyógykozmetikussal.

Tudományos munkára már klinikára lépésekor vállalkozott. Érdeklődésének egyik alapja a vital mikroszkópia lett. Ebből a tárgykörből habilitált 1956-ban Münsterben. 1962-ben kapott rendkívüli tanári kinevezését. Négy kórkép volt kutatásának fő tárgya: a lupus, a sarcoidosis, az erythematodes és a tuberculidek. Az általa vezetett Westfaliai Tumorcentrum, az itt folyó tudományos munka fölkelte a Német Rákegyesület érdeklődését. Ebben az egyesületben *Ehring* professzor szívesen vállalt munkát. 1973-ban a Magyar Dermatológiai Társulat tiszteletbeli tagjává választotta. Két ízben tartott Szegeden előadást. 1960-ban a lupusterápiában fölmutatott eredményeiért Redeker-díjjal tüntették ki.

Szabadidejében nagy odaadással foglalkozott orvostörténelemmel. Atlaszában öt évszázad dermatológiáját mutatta be, egyedülállóan értékes dokumentációval. Könyvét kimagasló értéke miatt több nyelvre is lefordították. Gyűjtötte a régi orvosi könyveket, dokumentumokat, műszereket. Ezekből olykor kiállítást is rendezett.

Felesége, *dr. Marielis Ehring* belgyógyász szakorvos, férjét minden tevékenységében segítette. Heti ambuláns vizitüket együtt végezték. Négy gyermekük, család szerető, szorgalmas utódok, híresebbnél híresebb egyetemeken szerezték diplomájukat. Szüleikkel állandó szoros kapcsolatban élnek. *Ehring* professzor mélyen vallásos beállítottságából fakadt, hogy klinikáján a kezdeti években a nem orvosi állásokat apácákkal töltötte be. Őket tartotta leghűségesebb munkatársainak. Tanúja voltam, miként vitt ajándékot karácsony este egyik nővérnek, aki zárdájában betegen feküdt. A világi segédezők véleménye szerint is *Ehring* professzor mindnyájuk körében kedvelt és nagyra becsült orvos volt, aki minden igyekezetével és tehetségével igyekezett a betegeknek segíteni. Mondhatni, az egész személyzet, az orvoskarral együtt, mélyen tisztelte nyíltságát, szerénységét, emberségét. Mindenki példaképének tekintette. Az MDT-hez fűződő őszinte barátságát tettekkel bizonyította. A gondjaira bízott magyar fiatal orvosok is csak a legnagyobb tisztelettel és szeretettel emlegetik.

Nyugalomba vonulása előtt, 1980-ban, megvetette alapját egy új, nagy kiterjedésű kórház fölépítésének. Ezt már utóda rendezte be korszerűen. 1984-ben, idő előtt, betegség kényszerítette nyugdíjba. Betegségét nagy fegyelemmel és tűréssel viselte el, hogy tudományos munkásságát ne szakítsa félbe. Betegségének elviselését megkönnyítette az a szeretetteljes környezet, melyet hűséges felesége, gyermekei, jó barátai és a kiterjedt rokonság teremtett meg számára. 2005. április 7-én kórházi ágyán hunyt el. Özvegyének, most férje halála után egyetlen vágya, hogy az egykori lupuskórházból nemzetközi hírű szakklinika legyen, és a Westfaliai Wilhelm Egyetembe tagolódva ennek egyik intézeteként szolgálja a német egészségügyet.

Prof. Dr. Simon Miklós